

HET VISSERIJBLAD

VRIJDAG 13 NOVEMBER

47

Abonnementen : Binnenl. 1 jaar 300 F - 6 maanden 150 F - 3 maanden 80 F - Buitenl. 1 jaar 325 F - Holl. 1 jaar Fl. 23
Verantwoordelijk Drukker-Uitgeefster : Simonne BOLLINNE, Vindictivelaan 22, Oostende, Tel. 725.23, PCR 41.89.87

DRUKKERIJ
Telefoon nr. 777.13

«USUS MARUS PUBLICUS, ET PROPRIETAS NULLIUS.»

«BUITEN DE TERRITORIALE WATEREN, BEHOORT DE ZEE NIEMAND TOE, EN DE VISVANGST ZOALS DE SCHEEPVAART, MOGEN ER VRIJ UITGEOEFEND WORDEN.»

TERRITORIALE WATEREN EN DE VISSERIJGRENZEN

De kustwateren, meestal territoriale wateren genoemd, liggen buiten de zee-kusten en bestaan uit de strook grond die de voortzetting is van het vasteland onder de waterspiegel. Deze stelling is aanvaard door het volkenrecht zonder dat dit volkenrecht een algemene regel of bepaling geeft aan de breedte der kustwateren.

Mettertijd is het veeleer om visserij-redenen dan om de oorspronkelijke veiligheidsmaatregelen dat door de staten steeds grotere aandacht wordt besteed aan de territoriale wateren. Tengevolge van de ontwikkeling der bevissing spitst deze aandacht zich meer toe en wordt gevolgd door maatregelen die in de onmiddellijke toekomst van de visserijlanden moeilijke conflicten kan veroorzaken. Vanzelfsprekend is de breedte van de kustwateren het voornaamste aspect van dit vraagstuk.

De opvattingen over de gronden waarop de konkreet toe te kennen breedte van de territoriale wateren moeten worden berekend, verschillen bij de onderscheiden naties en in de loop der laatste eeuwen wordt ze volgens volgende normen gemeten. De afstand vanwaar een schip de kust in 't zicht krijgt is een opvatting die vroeger door Schotland werd voorgesteld. Engeland specificieerde nauwkeuriger deze opvatting en zegt 14 ml, terwijl Nederland de breedte wil baseren op de draagkracht van de kanonnen die op de kust opgesteld staan.

Heeft deze wijze van meten in onze modern-gewapende wereld geen toepassingskans meer, dan werd het vóór 75 jaar toch als de meest praktische maat aanvaard en tot op heden heeft het principe in de noordzeelanden bij het bepalen van de uitgestrektheid der kustwateren nog steeds invloed uitgeoefend. Het is anderzijds merkwaardig dat reeds in de vorige eeuw een algemene tegenzin bestond tegen brede kustwateren.

Alle naties zijn zich blijkbaar bewust dat het om praktische redenen belangrijk is tot een gemeenschappelijke opvatting én afmeting te komen voor de territoriale wateren, hetgeen leidt tot verschillende internationale konferenties en konventies, waarvan deze van Den Haag in 1881, op initiatief van de Nederlandse regering. Het ziet er naar uit dat deze eerste belangrijke internationale bijeenkomst zal leiden tot 'n gemeenschappelijke en eenvormige regeling voor de visserij en de territoriale wateren in de Noordzee, doch zij wordt beperkt tot een overeenkomst, op 6 mei 1882, waardoor België, Duitsland, Denemarken, Frankrijk, Groot-Brittannië de bekende 3-mijlsbreedte (5556 m) aanvaardden, gerekend vanaf de laagwaterlijn of aan de uiteinden der kustwerken ter beschutting van de binnenwateren.

De Scandinavische landen vestigen de breedte van hun kustwateren op 4 mijl, Spanje en Portugal op 6 mijl, terwijl, in een totaal ander gebied dan, Griekenland zich evenzeer tevreden stelt met 3 mijl.

Rusland daarentegen bepaalt de breedte op 12 mijl en betoont zich vroegtijdig gevoelig voor wat dit domein aangaat, want in 1920 reeds verbiedt zij de visserij binnen de 100 mijl van de Oost-Siberische- en Aleoetenkusten.

Er bestaat dus geen overeenstemming betreffende dit belangrijke zeevaart- en visserijvraagstuk dat ingewikkelde betwistingen kan doen ontstaan en zelfs na verschillende pogingen tot in de Volkenbond vóór de tweede wereldoorlog, strandden alle voorstellen voor een uniforme breedte der kustwateren.

De internationale rechtskommissie van de UNO herneemt na de tweede wereldoorlog deze kwestie en verklaart, na jarenlange studie, dat de uitbreiding van de kustwateren boven de 12 mijl niet te rechtvaardigen is. Dit is echter enkel een vaststelling, zelfs geen aanbeveling, die geen verdere kracht heeft of enige verplichting kan uitlokken voor de leden. Bijgevolg bepaalt iedere staat de breedte van haar eigen territoriale wateren, bij gebrek aan een algemeen erkende en aanvaarde regel.

Ondertussen domineert de visserijpolitiek steeds meer alle andere redenen van bestaan der kustwateren en steeds meer ontwikkelt zich de neiging bij de staten het uitsluitend visrecht te bezitten in «eigen» wateren.

De ontwikkeling van de industriële visvangst doet zelfs verscheidene naties scherpe maatregelen treffen, die daarom niet door het internationaal publiekrecht goedgekeurd worden, in het vooruitzicht van een te fel doorgedreven bevissing die hun eigen produktie in gevaar zou brengen.. Chili, Peru, Ecuador breiden hun territoriale zee-grenzen uit tot 200 mijl, hetgeen wel de stoutmoedigste maatregel is tot heden op dit gebied genomen, met de uitsluitende bedoeling er de visserij in eigen voordeel te vrijwaren. De territoriale zeestreek krijgt een radikaal karakter van visserijgebied. Omdat enerzijds theoretisch geen logische argumenten het principe van de vrijheid ter zee kunnen aantasten, althans niet volgens de huidige stand van zaken, en anderzijds omdat deze landen niet van willekeur willen beschuldigd worden, argumenteren zij hun maatregel met het feit dat de grote visrijkdom van de Zuid-Amerikaanse westkust een gevolg zou zijn van de alluviale afzetting uit het vasteland. Daarmede doet een nieuwe opvatting over de gronden waarop de breedte van kustwateren of visserijgebieden moeten worden vastgesteld, zijn verschijning. Temeer daar de kusten van deze landen geen rivieren van betrekkelijk groot debiet bezitten. Verder stellen zij vast dat de uitbreiding van de bevissing niet meer toestaat dat geen uitgebreide beschermingsmaatregelen op nationaal of internationaal plan worden getroffen. De visstapel wordt bedreigd en daarmede de eigen industrie.

In ieder geval, de maatregel van de 200 mijl kustwateren wordt noch door de Verenigde Naties, noch door enig ander organisme erkend. Het is te voorzien dat wanneer de omstandigheden daartoe gunstig zijn, conflicten zullen ontstaan.

Een nieuw principe voor de vaststelling van de breedte der territoriale wateren begint nochtans door te breken, nl. de vastelandsdrempel of continental plat. De Verenigde Staten beschouwen overigens deze voortzetting onder water van hun vasteland tot aan de rand van de diepzee als hun eigendom doch speciëren duidelijk dat het gaat om de delfstoffen en geenszins om de visserij of doorvaartrechten, welke voor hen, althans voorlopig, geen betwistingspunt uitmaakt en die ze onvoorwaardelijk vrij laten. Dit principe werd bij dekreet (Truman) vastgelegd en de breedte der Amerika's territoriale wateren bedragen aldus 100 tot 200 km, volgens de afstand dat de rand van de onderzese afgrond van de kust verwijderd is.

Ten aanzien van de territoriale zee bestaat er verder nog geen overeenstemming; maar zelfs wanneer het principe, zo oud als de mens zelf, van de totale vrijheid ter zee gevrijwaard blijft, hetgeen twijfelachtig blijkt, is het onontbeerlijk dat internationale overeenkomsten de toenemende bevissingsproblemen beheersen.

L.A. INGHELBRECHT.